

Дан школе – Литерарни радови

Учење на даљину, вирус и ванредно стање

Моја собица, моја учионица

Живим у стану са мамом, татом и старијом сестром. Сека и ја имамо заједничку собу. То је наш простор за игру и учење. Обоје се трудимо да буде чиста и уредна.

Мама и тата имају обавезу да сваког дана иду на посао, а ми морамо да учимо. Због пандемије не идемо у школу. Моја собица је постала моја учионица. Уместо са школске табле, преписујем са телевизијског екрана и гледам учитељицу која није моја. Не могу ништа да је питам јер ме не чује. Кад ми нешто није јасно, чекам маму или тату да се врате са посла и да ми појасне.

Недостаје ми моја учитељица, њен глас и осмех. Не желим да се разочара у мене и зато вредно радим домаће задатке које проследи мобилним телефоном.

Моја собица је и моје игралиште за баскет, а тата мој саиграч.

Највише волим кад је моја породица на окупу, кад се заједно играмо, причамо и смејемо.

Никола Јовановић II₃

Моја собица, моја учионица

Живим у згради у стану у приземљу. Имам једно мало двориште које делим са комшијом. Моја соба је мала и у њој је радни сто, компјутер, ормар и кревет.

Од када не идем у школу, редовно учим са мамом. Мој радни дан је другачији. Ујутру када устанем, прво доручкујем. Мама укључи ТВ и чекам час. Ти часови су лаки. После сачекам да моја учитељица пошаље домаћи. Мама ми помаже кад нешто не знам. Када завршим домаћи, онда тренирам. Помажем око стола за ручак. Понекад причам преко видео позива са друговима и играм неке игрице.

Занимљиво је што имам школу од куће, али ми недостају другари и учитељица. Једва чекам да их видим!

Стефан Матијевић II₃

Стварамо код куће

Појава нове болести приморала нас је да се сви повучемо у кућу и тамо проведемо највише времена током ових недеља. Нисмо могли да идемо у школу и часове смо имали код куће преко телевизије, а родитељи нису ишли на посао, па су радили преко компјутера.

Иако не виђамо другаре, провођење времена код куће, ипак, има и добрих страна. Време са родитељима је драгоцено јер смо и креативни, а и много разговарамо и тако се још више упознајемо. Да би време брже прошло смишљали смо разне игре, али смо и правили разне ствари. Заједно са родитељима играла сам друштвене игре и чак смо неке игре измишљали, а за неке смо сами правили реквизите. Више пута смо сликали и стварали разне ситнице од глине. То често радим са својим родитељима и чак и ако направимо неред није страшно, јер сређујемо заједно и од тога направимо забаву. Заједно смо осмислили и неколико представа. Неке су биле са луткама, а понекад читамо из књиге и поделимо улоге. Тако смо баки и деки приредили представу, јер они сада не могу да излазе напоље. Преко компјутера и камере смо могли да прикажемо све што смо смислили и изрецитовали и јако им се свидело.

Помажем својим родитељима и радимо све заједно. Осмишљавамо сваки дан посебно и тако радимо и на себи. Трудим се да усређим своје ближње и уз активности које смислимо брже нам прође дан.

Андреа Радић III₂

Нова ситуација

Останете ли некад сами са својим мислима и размишљате ли о стварима које тек долазе? Или о ономе што је некада било? Ја да, и то веома често у последње време.

Сваког јутра ме пробуди нежно, разиграно сунце, које на мом лицу измами најлепши осмех. Радује ме сваки нови дан, али кад погледам кроз прозор, превише је тишине која ме понекад растужи. Нема буке, аутомобила, жамора људи, деце која журе у школу јер ће се огласити звоно за први час. Новонастала ситуације нас је све помало пореметила. Недостају ми другари и дружење са њима, школска клупа и учитељица, контролни задаци. Сада су ми и понеке свађе слатке и насмеју ме.

Тргнем се из својих мисли и схватим да је сада све другачије, тишина је, а ја жури да укључим телевизор како бих испратио наставу за тај дан. Затим радим задатке које учитељица пошаље, као и оне који се налазе на сајту наше школе. Морам да признам, у почетку ми је био напоран овакав начин учења, јер је мало времена било за друге активности. Онда сам другачије организовао свој дан и временом проширио своје активности. Дружење са породицом, тренинзи, читање, омиљене књиге, друштвене игре - све ме је то додатно испуњавало и чинило срећнијим. Ипак, потпуна срећа за сваког човека је када има слободу. Често сам се осећао као птица у кавезу и маштао сам о данима када ћу поново моћи да раширим своја крила.

Схватио сам да, у каквој год ситуацији да се нађемо, била она тешка или лака, треба да извучемо оно што је најбоље за нас. Верујем да ће нас све ово ојачати, да ћемо сазрети, одрасти и са добрим образовањем, трудом, амбицијом и радним навикама постићи велике успехе.

Константин Богавац IV₄

Школа на даљину

Када су на телевизији рекли да нећемо ићи у школу минимум два месеца, осећала сам се веома тужно. Решила сам да што више времена радим нешто што ће ми одвући пажњу. Мало учим, радим домаће задатке, слушам онлине предавања на РТС-у. Са децом из комшилука играм разне игре: између две ватре, жмурке, и кад је крајем марта падао снег, спуштали смо се клиском и санкама низ брдо и грудвали се. Имам много времена за игру, али и поред тога много ми недостају моји другари из школе као и играње шугице са њима на великом одмору.

Надам се да ћемо ускоро кренути у школу и вратити се нормалним активностима.

Нина Ђорђевић II₄

И код куће стварамо

Када је код нас дошао вирус, са баком, деком, мамом и секом, дошао сам код друге баке на планину Голију. Наше село налази се на 55 километара од Ивањице, а 11 километара од села Девићи, где престаје асфалтни пут, тако да се до наше куће теже долази.

Поред наставе коју пратим на телевизији и домаћих задатака, имам времена и за игру у дворишту, шетњу по ливадама и шумама као и прављењу разних ствари. Прво сам направио скровиште у дну дрвета. Заградио сам га даскама, фасадним циглама и уредио ентеријер сточићем, душеком и кућицом за пужа. Једног дана стигла су дрва која је деда секао моторном тестером, па их је цепао секиром, а ја сам их стављао у колица и одвозио до места где сам их слагао.

Након тога, са дедом сам направио мали пластеник у који сам посадио пасуљ, кукуруз, парадајз, краставац, па чак и лимун. За сада су никли пасуљ, краставац и парадајз. Највише сам се радовао када смо правили кућицу на дрвету за мене и секу. Са дедом сам ишао по даске за грађу. На даскама сам нашао пуно чворова од дрвета и то ми је било баш занимљиво. Пошто је деда углавном радио на великим машинама за обраду дрвета, нисам могао пуно да му помажем, па сам дошао на идеју да направим своју башту поред кућице. Башту сам оградио даскама, пањевима и направио сам врата. Мало ми је и сека помагала да придржи даске док их ја вежем. У башти сам посадио клеку и јелку, чије смо саднице нашли у шуми. У дворишту је процветало прелепо цвеће, па сам га са баком пресадио у моју башту. Ту сам такође ставио и пластеник.

Кућица на дрвету је баш лепа. Има мердевине, врата, једну просторију, прозор и терасу са оградом. Сека и ја смо унутра ставили сточић и клупу, које је исто направио деда од дрвета, па се ту играмо. Офарбали смо је у боју ораха. За домаћи из музичког смо имали да направимо инструмент, па сам са дедом направио дрвену гитару. Прво смо опцртали облик на дебелом комаду дрвета, онда је деда на машини исекао и обрадио, а затим смо ставили држаче за жице, офарбали је и нацртали круг. Направили смо чивије за жице и од танког конца направили жице и провукли их кроз држаче.

Овде имам и своју собу у којој се играм детектива и у којој одмарам и уживам. Такође сам научио да баки сецкам ситна дрва за ложење шпорета. Са секом сам направио базен да кокошке могу да пију воду, пошто у дну дворишта имамо извор воде.

Ето, тако ја проводим време, учим, правим и стварам!

Вукота Милојевић III₄

Дневничке белешке

Дан први - Данас су на вестима објавили да се школа прекида због нове заразне болести КОВИД-19. Прича се да за њу нема вакцине. У првом тренутку сам срећна што остајемо код куће. Не слутим шта се дешава у свету и какав нас период чека.

Дан трећи - Почиње настава на даљину. Сви смо узбуђени да видимо и чујемо како све то функционише. Узалуд сам се понадала да ће наши наставници бити на телевизији. Све је ново и занимљиво.

Дан седми - Мама каже да коначно дуже седим испред телевизора и пратим наставу, него што гледам телефон, што је добра ствар. Наставници се јављају са свих страна, на све могуће начине шаљу материјале за учење. Неки су мање, а неки више дигитално спретни. Трудим се да све похватам и ништа не заборавим да урадим. Јавља се и професорка клавира, радимо уживо и музичку наставу.

Недеља друга - Пролеће је и сунца има све више. Настава почиње од 8 сати, тешко ми је да устајем ујутру. Не излазим већ данима. Поштујемо све мере, чувамо себе и друге. Размишљам како ме сада и усисавање и чишћење собе чини корисном и срећном. Живот се одвија у четири зида. Немам неку жељу да изађем напоље док се цео свет бори против ове болести.

Недеља трећа - Хеј, па ово може бити и занимљив начин едукације, комбинујем све могуће изворе знања, ангажовала сам и родитеље. У дневнику добијамо и прве смајлије. Значи, вреди марљиво радити и на време слати домаћи. Свако има нова задужења и обавезе. Направили смо добар темпо и пратимо га сваки дан.

Месец други - Неке задатке радимо дуже, недељама стварамо и обликујемо. Направила сам прелепу кутију за накит и добила 5. Украсила сам је шљокицама, украсном траком и обојила темперама. Успевам да савладам и најтеже математичке изразе и задатке. Једино ме нервира мој „леворуки“ рукопис који једва и сама читам. Одлучила сам на порадам на њему.

Васкрс - Овај и друге велике празнике сам обично проводила у Црној Гори код баба и деда, сада их све редом зовем и честитам празнике, рођендане, гледамо се виртуелно. Срећни су што редовно учим. Са прозора видим да ни моји другари немају могућност да виде своје баке и деке уживо, чувамо их. Ух! Једва чекам да све ово прође.

1.мај - Какав је то празник рада, када већина и не иде на посао. Прве оцене слећу у е-дневник. Почиње понека шетња до парка, али уз опрез и дистанцу, чак и од најбољих другарица. Питам се зашто није све као пре, када ће ово да се заврши и нормално почнемо нову школску годину.

Ђурђевдан - Данас је моја слава! Крај ванредног стања! Још мало па и крај овакве школске године. Из овог периода смо много тога научили, а највише о себи самима, стрпљивости, утицају изолације на људско тело и ум, шта све можемо да направимо у новим околностима, и створимо нове навике...

Сутра је нови почетак и нови дан. Коначно!

Симона Бојовић V₁

Живот и ванредно стање

Први пут у нашим животима дешава се да похађамо школу од куће. Ова изолација траје од марта, а ја имам осећај као да је јуче уведено ванредно стање. Овакав начин рада ми не смета превише, али ми недостају школа и другари. Више бих волео да је све нормално, да паркови, ресторани, тржни центри и биоскопи раде. Увек када изађем напоље, плашим се да приђем другим људима и држим прописано растојање. Имам осећај као да је цео свет опасан.

У изолацији сваки дан изгледа слично. Ујутру касније устанем, јер не идем у школу, осим уторком и четвртком. Тим данима имамо у гугл учионици час са наставницом биологије. После часа биологије гледам РТС, доручкујем и радим домаћи. Када то завршим, понекад идем са својом мамом у шетњу. У почетку сам, кад изађем напоље, увек носио маску и рукавице као и остали људи. Сад ретко ко носи маску и рукавице. После шетње углавном ручам и договарам се са својим родитељима који ћемо филм заједно да гледамо увече. Ипак, то ретко реализујемо јер тешко можемо да одолимо чарима телефона, рачунара и видео-игрица. Викендом углавном гледамо филмове, обично уз кокице како бисмо имали утисак да смо изашли напоље и отишли у биоскоп. Покушавамо да замислимо да живот тече нормално.

На почетку ванредног стања био сам срећан као и моји вршњаци због тога што нисмо ишли у школу. Моја мама тренутно ради од куће, због чега сам срећан, јер можемо више времена да проведемо заједно. У нормалним околностима моји родитељи и ја имамо много обавеза и недовољно времена за дружење. Ипак, све више ми недостају моји пријатељи. Једва чекам да се видимо и испричамо једни другима наше утиске и догодовштине, како смо провели и доживели ово време.

Изолација буди различите емоције у свима нама. Свет изгледа чудно, затворено и опасно. Свим људима се живот преко ноћи променио из корена и све је некако одједном стало. Сваки дан је сличан претходном. Једва чекам да све прође и да живот настави да тече нормално за све нас.

Вук Игњатовић V₁

Лена Ковачевић I₁

И код куће стварамо

Живот ми се изненада променио наглавачке. Одједном нисам могао да идем у школу, код баке, код другара. И мама и тата су стално гледали телевизију и углавном изгледали забринуто. Био сам мало уплашен, али сам покушавао да ипак некако причам са другарима. Најчешће смо причали телефоном и успут играли игрице. Проблем је био у томе што је моје време за игрице било ограничено на два сата дневно. Ускоро нисам могао да стигнем другаре у игрицама. Морао сам да смишљам нешто паметније.

Почео сам од тога што умем добро да цртам и причам приче. Мислио сам да ће бити интересантно да оживим цртеже. Тражио сам на интернету како се то ради. Изгледало је да цртаће праве само компаније као „Дизни“ што ме је обесхрабрило. Ипак, нисам одустајао и нашао сам једноставан програм, украо мамин ајпод на једно вече и почео.

Прва прича је била добра, али нисам умео да је нацртам. Питао сам деду за савет. Од њега сам научио да прича треба да буде кратка, главни лик занимљив, а дијалог смешан. Прву анимацију посветио сам животу мојих другова и мене. Била је пун погодак. Одмах сам је поставио на интернет. Посебно ми је драго што је постала тема разговора са другарима. Наставио сам да правим анимације у којима су моји другари у главним улогама, а у једној је то и мој мрзоволни мачор. Другари су жељно ишчекивали сваки нови видео.

Нисмо више у карантину, али се и даље помало плашимо и орезно понашамо. Понекад се и прошетам са другом и дани су занимљивији. Драго ми је што сам за време карантина нашао прави хоби. Неки другари покушавају да направе своје анимације и то нам даје нову заједничку тему. То што сам најискуснији није на одмет јер могу да се правим важан.

Константин Павић V₂

Речју против короне

Све је почело тако изненада да нисам ни веровала шта нас је снашло. Када сам чула да се вирус појавио у Кини, мислила сам да до нас неће доћи, али сам се преварила. Дошао је тихо и нечујно, уништавајући животе људи широм света. Тај мали невидљиви убица људи, то мало зрно које нам је свима променило живот.

Морам признати да ми је у почетку било лепо што не идем у школу. Не морам рано да устајем, да носим тежак ранац од куће до школе, јер далеко станујем, а и по школи по спратовима горе-доле. Не морам да стрепим да ли ће ме неко данас питати, а ја се можда баш данас не осећам добро и не могу да одговорам тог дана. А онда, како је време одмицало, било ми је мало по мало све теже. У почетку сам била сама код куће, јер ми оба родитеља раде, али после неког времена ми је било тужно и глуво да већи део дана будем сама у кући. Кренула је настава преко телевизије, али и домаћи које добијам од мојих наставника. Требало је снаћи се у коришћењу интернета и нових платформи за рад домаћих задатака. Све ме је то мало уплашило, како ћу се снаћи и како ћу послати све домаће на време. Међутим, успела сам да се снађем уз родитељску помоћ, тако да ми сада више ништа није тешко. Почели су и другари да ми недостају, ипак је свима потребно да се друже и забављају. Не идем више ни на тренинг одбојке, већ вежбавам код куће оно што могу. Ја сам јединица и немам рођене браће ни сестара, па сам веома усамљена. Недостају ми и моје две сестре од стрица са којима сам се сваког викенда играла и дружила код деке и баке у дворишту. Они ми, такође, недостају, поготово мој дека који се увек труди да нам испуну жеље и што више може улепша боравак код њих. Моја бака би нам увек правила укусне оброке, попут наших омиљених јела - колача и пита. У међувремену решила сам проблем самоће. Мама је почела да ради од куће и више нисам сама. Помаже ми око учења, игра са мном бадминтон, гледамо заједно филмове и серије. Наша срећа је што живимо у великој приватној кући са пространим двориштем, где проводимо доста времена када је лепо време. Трудим се да не будем тужна, да нађем неку разоноду да ми брже прође време.

Иако смо сви сада усамљени, седимо у својим кућама и не дружимо се, овоме ће ипак доћи крај. Верујем да, ако сви будемо одговорни и опрезни, можемо добити битку са овим вирусом, али, нажалост, уз губитак многих људских живота.

Лена Радојевић VI₁

И код куће стварамо

Тренутно смо сви у карантину изазваним корона вирусом. Како би нам ови дани били лакши, једино што можемо јесте да будемо позитивни, креативни и, наравно, да бринемо о здрављу.

Време у кући постаје све чешће и дуже, па је чак и школа дигитална. Сигурна сам да се неће сви сложити са мном, али мени је обична школа много боља. Осим што је време за учење одређено и виђамо се са другарима, увек можемо да питамо наставнике када нам нешто није јасно, што је од куће мало теже. С друге стране, имамо више времена да се припремамо за тестове, па разумем и такав став везан за дигиталну школу. Ипак, време у карантину не попуњава само школа и учење, цео остатак дана сви су морали да се снађу и открију своје хобије, таленте и интересовања. Ја сам се занимала читајући књиге Јасминке Петровић, „Лето кад сам научила да летим“ и „Све је у реду“. Књигу „Све је у реду“ бих дефинитивно препоручила свим вршњацима, јер приказује како заправо свако има неке своје проблеме са којима се суочава. Нарочито ми се допада начин на који показује сурову реалност и да, колико год нам се чинило у пубертету да је наш живот много тежи од осталих, у суштини свако од нас има неку своју битку са којом мора да се бори свакодневно. Такође, „Лето кад сам научила да летим“ је изузетно леп роман у ком је приказано колико лето може бити магично и колико је добро искористити га за уживање. Тај дивни роман указује на то и како не треба бити негативан у вези са свим што је ново и другачије, или на први поглед непривлачно, јер нас увек може лепо изненадити. Нарочито ми се допало што приказује како сви можемо да научимо да летимо и како наша срећа не зависи ни од чега другог осим од нас.

Остатак времена проводила сам причајући са породицом и пријатељима који су успевали да ми поправе расположење и да ми помогну. Не слажем се потпуно да смо се зближили са родитељима у овом периоду, јер је по мом мишљењу зближавање заправо боље упознавање односно искрени разговор, а карантин је период у коме се ништа тако битно не дешава да бисмо о томе могли дуго и искрено да разговарамо. Мислим да сам се више зближила са родитељима када сам имала неки проблем или када се нешто важно дешавало у мом животу, о чему смо могли да разговарамо. Такође, за мене, као и за друге који тренирају, ово није био лак период, па смо морали да се снађемо да вежбамо код куће. На тај начин су и кућни тренинзи попунили моје време. Ипак, верујем да и након овог текста не може да се добије потпуна слика о периоду у карантину, јер ово је само приказ шта сам ја радила док је сигурно неко ко се бави музиком или сликањем имао другачије активности. Међутим, свима нам је заједничко да смо морали да нађемо начин да будемо позитивни и сналажљиви како бисмо пребродили овај тежак период. Колико год да нам је било досадно, најважније је да сви остану здрави и зато мислим да не треба претерано да се жалимо.

Поука коју сам извукла из овог периода јесте да треба да уживамо у свему што имамо, јер на пример, исто колико сам се раније жалила што стално морам на тренинге или у школу, толико ми сада све то недостаје. Научила сам да треба да ценимо све што имамо и да искористимо сваки дан најбоље што можемо. Мислим да смо сви од овога ојачали и да ћемо бити срећни јер се карантин ускоро завршава. Верујем да ћемо памтити овај период као веома тежак, али и као време у коме смо научили важне лекције.

Нефели Папамали VI₁